

РЕШЕНИЕ

№ 12084

гр. София, 16.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 31 състав,
в публично заседание на 17.06.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Веселина Женаварова

при участието на секретаря Розалия Радева, като разгледа дело номер **3729** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр.чл.30 от Закона за хазарта (ЗХ).

Образувано е по жалба от „Мега Шанс Груп – гр.Завет“ЕООД, с ЕИК[ЕИК], със седалище в [населено място], подадена чрез процесуален представител - адв.К. Г., срещу Решение №000030-3493/25.03.2024г., издадено от изпълнителния директор на Националната агенция за приходите (НАП), с което е оставено без уважение подаденото от жалбоподателя Искане с вх.№26-М-48/31.01.2024 година за изплащане на лихва за периода 24.04.2021 г.-02.05.2023 г., в размер на 5 252,53 лева, по възстановена и обявена за недължимо платена сума за държавна такса в размер на 25 000 лева. Наведеното в жалбата и поддържано в представената по делото писмена защита основание за оспорване е противоречие с материалноправните норми-чл.146, т.4 АПК, аргументирано с доводи, че при плащането на таксата изпълнителният директор на НАП не се е съобразил с разпоредбата на чл. 129, ал. 6 ДОПК. Посочва се, че доколкото в Закона за хазарта липсва уредба на хипотезите, когато недължимо платени суми бъдат върнати, е налице непълнота на закона, която се преодолява чрез прилагането на чл. 46, ал. 2 ЗНА. При условията на евентуалност посочва, че лихвата е дължима на основание чл. 84 от Закона за задълженията и договорите, като макар и аксесорно вземане, няма пречка същата да бъде претендирана в рамките на отделно производство. Счита за ирелевантно и неотнормирано разграничаването, което се прави от страна на приходната администрация на функциите на изпълнителния директор на НАП, като орган по приходите и като упражняващ надзор върху хазарта и хазартната

дейност. Иска се оспореното решение да бъде отменено, като се задължи НАП да заплати на „Мега Шанс Груп – гр.Завет“ЕООД претендираната сума. Претендират се и за присъждането на направените разноски, за които се прилага списък по чл. 80 ГПК, вр. чл.144 АПК.

Ответникът-изпълнителният директор на НАП, чрез процесуалният представител-юрк. С. оспорва жалбата и моли за отхвърлянето ѝ, както и за присъждането на юрисконсултско възнаграждение. Подробни съображения излага в писмени бележки от 17.06.2024 г.

Административен съд-София град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства и служебно на основание чл.168, ал.1, вр. чл.146 от АПК провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното:

С Решение № 000030 – 3329/30.03.2022 г., издадено от изпълнителния директор на НАП, е оставена без уважение молба с вх.№94-К-47/08.02.2022г., от „Мега Шанс Груп – гр.Завет“ЕООД за възстановяване на сумата от 25 000 лв. държавна такса по чл.30, ал.6 ЗХ, платена с нареждане от 23.04.2021 г. по сметка на НАП, съгласно дадените от изп.директор на НАП по Решение за продължаване на срока за издаден лиценз по ЗХ №000030-1264/20.04.2021г. указания.

С влязло в сила Решение №7170/28.11.2022 година, постановено по адм. дело №5582/2022 година по описа на Административен съд София-град, Второ отделение, 33-ти състав, е отменено Решение № 000030 – 3329/30.03.2022 г., издадено от изпълнителния директор на НАП и е върнато делото на същия административен орган за ново произнасяне, съобразно указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите към решението.

В изпълнение на горното съдебно решение, от изпълнителния директор на НАП е издадено Решение № 000030-2858/04.04.2023 г. за възстановяване на таксата по чл.30, ал.6 ЗХ в размер на 25 000 лева, като недължимо платена.

Производството по издаване на процесното решение е започнало по подадено до изпълнителния директор на НАП искане с вх.26-М-48/31.01.2024 година от „Мега Шанс Груп – гр. Завет“ ЕООД, с което същото е поискало възстановяването на законната лихва върху недължимо платената на 24.04.2021 г. такса по чл.30, ал.6 ЗХ, в размер на 25 000 лева до датата на възстановяването ѝ - 02.05.2023 година, общо в размер на 5 252,53 лева.

С оспореното по делото решение изпълнителният директор на НАП е отказал възстановяването на законната лихва. Изложените съображения на органа се свеждат до неприложимост на основание чл.46, ал.2 ЗНА на нормата на чл.129, ал. 6 ДОПК, тъй като изпълнителният директор на НАП действал не в качеството на орган по приходите, а в качеството на орган, упражняващ държавен надзор в областта на хазарта по силата на чл.16 от ЗХ. Сочи се и че е налице влязло в сила решение за възстановяване на недължимо платената такса, като жалбоподателят е пропуснал да поиска допълването му в срока за това и относно възстановяването на лихвите върху главницата.

При така приетото за установено от фактическа страна, съдът обуславя следните правни изводи:

Жалбата е допустима, като подадена в законоустановения за това срок от лице, което има правен интерес от оспорването. По съществуто ѝ съдът взе предвид следното:

Безспорно е по делото, че с молба вх. № 94-К-47/08.02.2022г. от „Мега Шанс Груп – гр.Завет“ЕООД е искано само възстановяване на недължимо платена такса от 25 000 лв., като по повод така депозираната молба е постановено Решение № 000030-2858/04.04.2023г. с което е възстановена търсената сума. В същото обаче не се съдържа произнасяне по отношение на дължими лихви, каквито към този момент не са и поискани. Това е сторено едва с искане вх. № 26-М-48/31.01.2024г., с което е заявена претенцията за заплащане на лихви върху възстановената сума, по повод което е постановен процесният отказ. В този смисъл неоснователно е позоваването на административния орган на стабилитета на влязлото в сила съдебно решение. Както това съдебно решение, така и постановеното въз основа на него Решение № 000030-2858/04.04.2023г. не съдържат произнасяне за лихви и в тази връзка не може да се приеме за недопустимо по см. на чл. 27, ал. 2, т. 1 от АПК искане вх.№26-М-48/31.01.2024г. Главницата и лихвите върху нея, макар и взаимно свързани са две различни притезания, които не е задължително да бъдат осъществявани едновременно.

Относно процесуалният ред, по който е следвало да бъде разгледано искането за лихвите, съдът приема следното:

Доколкото в Закона за хазарта (ЗХ) липсва изрична уредба относно лихви в хипотезите, когато се връщат недължимо платените суми за такси, платени по този закон, е налице непълнота на закона, преодолима на основание чл. 46, ал. 2 ЗНА, предвиждащ че: "Когато нормативният акт е непълен, за неуредените от него случаи се прилагат разпоредбите, които се отнасят до подобни случаи, ако това отговаря на целта на акта.". Обстоятелството, че специалният закон не съдържа изрични правила за дължимост на лихва върху недължимо внесени задължения за такси, не пречи приложението на ДОПК. Т. пречка би било налице единствено, ако материалният данъчен закон - ЗХ изрично изключваше дължимост на лихви, каквото изключване цитираният закон не съдържа. На основание чл. 46, ал. 2 от ЗНА и предвид липсата на изрична правна регламентация за възстановяване на недължимо платените суми за такси, определени с незаконосъобразен акт, заедно със законната лихва, следва да намери приложение чл. 129, ал. 6 ДОПК /в сочения смисъл е и Решение №4595 от 02.05.2023 г. на Върховния административен съд, Първо отделение по адм.дело №525/2023 г./ . Т.е. при непълнота на специалния закон, на основание чл. 46, ал. 2 от ЗНА, следва да се приложат чл. 128 - чл. 130 ДОПК и по-конкретно чл. 129, ал. 6 ДОПК относно дължимостта на лихви при възстановяване и прихващане на недължимо платени или събрани суми за държавни и общински такси, установени по основание със закон - чл. 162, ал. 2, т. 3 ДОПК. Също така, въпреки, че в чл.92 ЗХ не е уредено изрично установяването, събирането и възстановяването на таксите по чл.30, ал.5 и ал.6 ЗХ, § 21, ал.3 и § 22, ал.3 от ПЗР на ЗДБ за 2024 г. изрично препращат за тяхното деклариране и установяване към условията и реда на чл.92 ЗХ, като ал.4 от същия изрично предвижда, че недължимо платени или събрани суми (...) и подлежащи на възстановяване се прихващат или възстановяват по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс.

Предвид изложеното, съдът приема, че преценката за дължимостта на лихвата и началния момент от който тя се дължи, следва да бъде извършена съгласно чл. 129, ал. 6 от ДОПК, включително относно това дали недължимо платената такса е внесена въз основа на акт на орган по приходите или въз основа на закона, съответно дали тя се дължи и за кой период.

Относно реда за възстановяването, съгласно чл. 128 и 129 от ДОПК, възстановяването на недължимо платени суми, съответно лихви върху тях, се извършва от орган по приходите, който издава акт за прихващане или възстановяване или отказва издаването му, който акт съгласно чл. 129, ал. 7 от ДОПК подлежи на обжалване по реда за обжалване на ревизионните актове. Съгласно чл. 152, ал. 2 от ДОПК, решаващ орган е съответният директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ при централното управление на Националната агенция за приходите. Нормата на чл.156, ал.2 ДОПК изрично предвижда, че на съдебно обжалване подлежи само акт, който не е отменен при задължителното обжалване по административен ред. Т.е. проведеното, с негативен за жалбоподателя резултат, административно оспорване на акта е абсолютна процесуална предпоставка за допустимост на съдебното обжалване.

Въпреки, че съгласно чл.7 от Закона за Националната агенция за приходите орган по приходите е и сезираният с искането на жалбоподателя изпълнителен директор на НАП, съгласно чл.7, ал.1 от ДОПК, актовете по този кодекс /каквото и Акта за прихващане и възстановяване/ се издават от орган по приходите от компетентната териториална дирекция, в случая с оглед седалището на дружеството в [населено място] - от ТД на НАП-В.. Т.е. изпълнителният директор не е бил компетентен да разгледа искането за възстановяване на лихвата върху неоснователно внесена такса, с оглед на което постановеното от него решение следва да бъде прогласено за нищожно, а на основание чл.173, ал.2 АПК – преписката да се изпрати на компетентния орган по приходите при ТД на НАП-В. за произнасяне в 30-дневния срок по чл.129, ал.5 ДОПК.

Предвид изхода на делото – следва да се уважи искането на жалбоподателят за присъждане на разноски в размер на 880 лева, от които 830лв.- адвокатско възнаграждение и 50лв.- държавна такса.

Водим от горното Административен съд София-град, Второ отделение, 31 състав,

Р Е Ш И :

ПРОГЛАСЯВА ЗА НИЩОЖНО Решение №000030-3493/25.03.2024г., издадено от изпълнителния директор на Националната агенция за приходите.

ИЗПРАЩА на орган по приходите при Териториална дирекция на Национална агенция за приходите - В. преписката образувана по искане с вх.26-М-48/31.01.2024 година от „Мега Шанс Груп – гр. Завет“ ЕООД за изплащане на законната лихва върху недължимо платена на 24.04.2021 г. такса по чл.30, ал.6 ЗХ, в размер на 25 000 лева, до датата на възстановяването ѝ - 02.05.2023 година, общо в размер на 5 252,53 лева, за произнасяне при спазване на дадените в мотивите не решението указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на „Мега Шанс Груп – гр. Завет“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК], съдебни разноски в размер на 880 /осемстотин и осемдесет/ лева.

Решението подрежи на касационно обжалване пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните и на орган по приходите при ТД на НАП-В..

СЪДИЯ: